

Milé sestry, milí bratři,

Šestá kpt. Janova evangelia je silné čtení, jako i celé evangelium... škoda, že nás to v tomto věku už tolik nebere, jako třeba první čtenáře kolem roku 100 po Kr. Autor evangelia Janova připravil již několikáté křesťanské generaci opravdu silné čtení. Čtení, které je nenechalo v klidu. Jako když se díváte na napínavý film či čtete velmi emotivní čtení. Můj pradědeček byl veliký čtenář jak na něj vzpomínala moje babička ve spisku „Vzpomínky na domov a rodiče“. Občas se stalo, že jej čtení dojalo k slzám a musel si připomínat... vždyť je to jen knížka. Také si to možná občas říkáme, vždyť je to jen film, když máme slzy dojetí na krajíčku. Kdo čte Janovo evangelium pozorně, jako první čtenáři, tak tam najde spoustu velice silných momentů. Jako je právě celá 6. kapitola. Napřed příběh o nasycení tisíců chleby a rybami a těch drobtů, co zbylo symbolických... 12 košů. Zázrak!? No jasně... zázrak! Představte si křesťanské společenství, které poslouchá slovo Boží a setkává se při Večeři Páně a modlí se. Pravidelně..! A když pak se pak všichni tito lidé pustí do práce, do služby, to je panečku něco. To se začnou dít věci. Najednou stihneme vyslechnout a potěšit spolupracovníka v práci. Přihlásit se jako dobrovolník na tábor či brigádu. Rozjet aktivitu, která pomáhá lidem. Zřídít a udržet středisko Diakonie. Byl jsem na dovolené na Vsetíně, kde středisko Diakonie přebírá nově zrekonstruovaný (50 milionů) domov důchodců a klienti se tam začnou brzy zpět stěhovat z provizoria na LDN. Také tam rozjeli dobročinný krámk podobný krámk Diakonie Broumov tady v Jaroměři, který středisku Diakonie na Vsetíně přinese měsíční čistý zisk 30.000,- Kč. Beru to jako zázrak, avšak obdivuji i všechny pracovníky tamního střediska Diakonie, za všechnu tu činnost a rozvoj. Jsem si jist, že mnozí z nich čerpají sílu pro tuto činnost z chleba a ryb našeho Pána. Je mi to ohromnou inspirací, ale zároveň také výzvou a nadějí, že jakkoli zemdlené nás Pán umí zázračně nakrmit a dát nám sílu k následování. To nám říká ten 1. příběh 6. kapitoly... dobře, kazateli Jane, to je hezké, ale co, když přijdou opravdu zásadní životní otázky? Co když ztratíme pevnou půdu pod nohama? Když nám bude hrozit utonutí v hlubinách?? No... o tom vypráví hned následující příběh o bouři na moři, která zmýkala s lodí učedníků! Ilustruje, že Ježíš se vznášel nad našimi hlubinami, On si kráčí v pohodě v ústrety nám po rozbouraných vlnách a říká nám „To jsem já; nebojte se!“ A pak normálně sebere hladové bouři tu loď a ona je najednou v přístavu kam měla namířeno. To se z toho líčení mají Ježíšovi učedníci naučit, aby se nenechali ničím v životě trápit a znepokojovali. Tak by totiž měl vypadat tzv. „věřící člověk“, jako člověk, který životem s nadějí, vírou a láskou směřuje k cílovému přístavu, kam spěje jeho loď. To samozřejmě neznamená pak nic nedělat, plout životem se založenými rukama. Ale nebojácně podnikat v životě kroky, plavby, výpravy v důvěře, že „naši loď“ má v patrnosti náš Pán. To je pro život křesťana naprosto zásadní věc. Proto se také mnozí mladí evangelíci učili odpověď na první otázku z Heidelberského katechismu, která zní: "Mým jediným potěšením v životě i smrti je, že nejsem sám svůj, ale že tělem i duší náležím svému věrnému Spasiteli Ježíši Kristu"

Tento obraz maluje nám posluchačům Jan svým vyprávěním. A aby to vše podtrhnul, následuje dlouhý oddíl, který překladatelé ČEP nazvali O chlebu života. Jak je možné, že nás Kristus sytí a dává nám sílu. Jak to, že kontroluje i bouře našeho života, a my v nich nemusíme tonout? Jak mu můžeme patřit tělem i duší? No, protože On je to zásadní, to podstatné pro samotný život. On je CHLÉB ŽIVOTA či ještě přesněji On je CHLÉB ŽIVÝ (v.51). To je pěkné, tak tu máme živý chléb života....A co tedy s tím chlebem? A tady právě od 53. verše má ten oddíl své centrum (srdce):

„Amen pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“

To je velice zásadní text. Proto jej také připomínám ve svém pořadu Večeře Páně před tím, než přistupujeme ke stolu Páně. Když se dívám na dějiny a všechny ty diskuse okolo Večeře Páně, tak je to pěkný – až nechutný – galimatíáš....Takový poklad je v té eucharistii a ona sloužil spíše za kyj k rozbíjení hlav protivníků. Nebo v historii někteří z předků vydedukovali z Písma a tradice, že vlastně nejsou hodni přistupovat k VP. A tak raději nepřistupovali. Někteří zase účast na VP považovali až jako odměnu za dobré chování. Nekonám zásadní hřích, nejsem s nikým rozhádaný...smím přistupovat. Nechci to úplně snižovat. Všechny tyto přístupy mají opravdu dobrý myšlenkový základ. Každý se dobře známe a musíme sebekriticky přiznat, že přistupujeme k VP jen a pouze z veliké Boží milosti, navíc s kilem másla na hlavě. Také je pravda, že v případě závažného hříchů či nesmíření se s druhým, bychom měli zvážít, jestli přistupování k VP nevynechat, a s tím hříchem či nesmířením něco nepodniknout... Tyto věci a myšlenky na okolnosti a formy účasti na VP nás však často odvádějí od zásadní věci: Totiž proč k VP přistupovat? Ne jen jak, kdy, s kým, ke komu!? Ale hlavně PROČ!?

To je přesně jako s životem církve a sborů. My řešíme často formy, kosmetiku, okrajové věci, ale tak málo se ptáme proč? K čemu církev? „Proč VP?“ Tady máme jasnou odpověď, pokud jsme si sami neopověděli. No protože bez toho nebudeme mít život! A nejde samozřejmě o ten život fyzický... nebudeme-li jíst a nebudeme-li pít jako v běžném životě, tak i v tom duchovním.. nebudeme duchovně žít. Nebudeme mít život věčný. Nebudeme zůstat v Kristu a On v nás! Tady to Pán říká naprosto jasně!

Reformace a protestantismus zdůraznili Písmo a jeho výklad jako centrum bohoslužeb. Tak došlo k omezení konání Večeře Páně v některých reformačních církvích dokonce až sotva na 4x za rok. To mám dojem, že si někdo pořádně nepřčetl 6. kapitolu Jana... Nebo ji nějak špatně pochopil. Tento Janův text zjevně naráží na praxi Večeře Páně, na eucharistii, která již v prvních křesťanských stoletích patřila k centrálním momentům života církve a společenství. Modlili se, četli z Písma (tehdy spíše SZ), četli některá evangelia a apoštolské listy. To centrum bylo ovšem ve Večeři Páně a nejen v tom rituálu, ale také v tom, předcházelo Eucharistii a co následovalo. Vyznání vin a následně služba. Všimněme si, že v evangeliu Janově nenajdete slova ustanovení sv. Večeře Páně, jako v těch ostatních. Nejsou tam. Jan na ně nezapomněl. V Janově době to byla naprosto obecně známá věc. Jan raději rovnou samotnou Ježíšovu večeři s učedníky spojuje s tím, jak Ježíš učedníkům během ní umýval nohy.

VP je pro Jana samozřejmostí...VP musí být! Ale není to jen rituál pro naši potěchu a povzbuzení. Abychom si prožívali nějakou osobní mystiku. My musíme jíst a pít Krista, ale musí se to také odrážet ve skutcích pomoci a milosrdenství. To nám také naznačuje Jan, vedle toho, že při VP mám do sebe přijímat Krista. Na TV Prima běžel seriál o zdravé výživě nazvaný: Jste to, co jíte, kterým provázela MUDr. Cajthamlová. Při setkání s ní před časem jsem se dozvěděl, že byla jako jediná v roce 1975 confirmována v Praze na Jarově (statečná!). Je členkou ČCE, i když ne aktivní, ale rozhodně sympatizuje. Když jsem se jí představil jako evang. Farář, řekla „jé, tak to jsem vaše sestra“.... Kdo to je a jaký moderovala pořad jsem si později musel upřesnit, ale teď už to vím...

Jste to, co jíte je vlastně původně výrokem filozofa Feuerbacha, který údajně prohlásil či napsal „ člověk je to, co jí“.

A to se hodí i do souvislosti našeho dnešního textu: i sem by se dal vyvěsit transparent: církvi v Semonících! či Ó křesťané všichni! Jste to, co jíte! Co konzumujete! Jste plní Krista a jeho Slova? To bude někde znát! Jste plní úplně jiných věcí? Co konzumujete? Co do sebe cpete? Je to živý chléb z nebe či něco úplně jiného. Víte, platí, že jste tím, co jíte! Vystačíte si s minimem Slova Božího a Večeře Páně? Tak to budete asi trpět duchovní anorexií. (To se asi často týká ČCE.) Nebo cpete se Slovem Božím a eucharistickým Kristem a nedělíte se s druhými? Necháváte si to jen pro sebe, protože to kolem je jen zkažený svět a lidé, kteří nejsou Krista hodni? To se týká zase spíše jiných církevních společenství než-li ČCE. Ale to je také špatně. Je třeba vážně zvážit. Jestli máme vyrovanou duchovní stravu? Vždyť! Jsme tím, co jíme! V chlebu a vínu Večeře Páně se nám Kristus nabízí k posile, kterou nám žádný hmotný pokrm ani nápoj nemůžou dát. S tím souvisí jistě i to co, VP doprovází tj. Modlitby a Slovo Boží. To je pro nás výživná směs. „Bohoslužby bez Večeře Páně jsou torzovitě“, prohlásil v roce 1947 významný novozákoník naší fakulty prof. Souček. Žel tento jasný výrok a soud o tom, že bohoslužby bez VP nejsou úplné, má v praxi církve odezvu jen v některých sborech ČCE.

Kázání bych rád zakončil citováním Mirka Heryána, již zesnulého faráře naposledy v Praze Radotíně.

"Při Eucharistii u Kristova stolu přijímáme Ježíše do svého života a zavazujeme se následovat toho, který přišel v těle. To nás Boží moudrost zve k hostině života na cestu rozumnosti (Př 9,1-6). U této Hostiny je navázáno nepopsatelné spojení, silnější než jakékoli jiné. Pokud slyšíme zvěstování Božího slova, v nejlepším případě uznáváme, chápeme, přitakáváme, souhlasíme. Ale při Eucharistii vstupujeme do silového pole Kristovy lásky, dokázané celým životem služby i oběti na kříži a dáváme se jí prostoupit. Ježíš přestává být pro nás "hrdinou knihy" mimo nás, ale začíná ovládat naši vůli a naše jednání. Vstupuje do nás jeho život, obživuje nás svým životem."

Starokatolická kolekta:

Bože, ve své lásce nám dáváš víc, než si zasloužíme a než doufáme.

Dej nám srdce vnímavé pro problémy a bolesti tohoto světa, abychom dokázali jít životem s moudrostí a odvahou, rozeznávali znamení času a tvé poselství pro naši současnost.

Prosíme tě o to skrze tvého syna Ježíše Krista, našeho Pána a bratra, který s tebou a Duchem svatým žije a život tvoří na věky věků.